

lodder, som vi have debateret i saa mange Dage, er jo til Gavn for et Lag, der ligger *under* dem. Men dog ere og blive de nu ikke andet end Husmænd. Det er jo lige saavel Tilfældet i Østjylland som paa Øerne, at der ikke skal saa stor en Ejendom til for at naa en 8,000 Kr.s Værdi.

Jeg vil derfor ønske det ærede Medlem Held og Lykke til, om det var muligt at faa denne Reform gennemført. Jeg vil just ikke sige, at jeg er saa aldeles vis paa, at det kan lade sig gøre; men jeg haaber det og ønsker det, og jeg synes, der er saa meget mere Grund til at haabe og ønske det, som der egentlig ikke er noget nyt i Forslaget. Thi som ogsaa bemærket af den ærede Indleder, kom vi jo ved den Ændring, som den nuværende Indenrigsminister ved sin Energi satte igennem baade i Folketinget og Landstinget, vitterlig op over de 6,000 Kr. Selv om en Mands Ejendom er 7—8—9,000 Kr. værd, maa han have Lov til at blive i Foreningen. Men Ulykken er rigtignok, at han ikke kan laane højere end de 3,000 Kr. Vi ere altsaa i Princippet gaaede ind paa, at der i Husmandskreditforeningerne kunne være Huse, der ere mere værd end 6,000 Kr. Det ønsker jeg netop at understrege, fordi der deri ligger et fuldgyldigt Bevis for, at der her ikke foreligger et nyt Princip, men kun en Fortsættelse af det, som vi allerede ere inde paa.

Der er endnu en anden og væsentligere Grund til, at jeg haaber, at det skal lykkes at føre Forslaget igennem. Vi ældre, der vare med til at vedtage Husmandskreditforeningslaanene i 1880, ville vide, at her i Tinget havde Loven en saa stærk Medbør, at da der til syvende og sidst skulde stemmes over den, var der kun 1 Medlem, det daværende Medlem for Fredensborg, som ikke i Øjeblikket er Medlem af dette Ting, der stemte mod Loven. Han var den eneste, der dristede sig dertil. Saa stærk var Medbøren for 20 Aar siden her i Tinget, at her var der ingen Ting i Vejen. En trangere Vej havde den jo at vandre oppe i Landstinget, og det, der fra den Side blev sagt, og som ogsaa blev strejft af den ærede Forslagsstiller, var, at Staten vilde løbe en Risiko ved at gaa i Kaution for Renterne af Kreditforeningens Obligationer. Denne Risiko blev der snakket vidt og bredt om, og der blev sagt — skønt det fyldte saa lidt i Husmændenes

Lommer —, at nu vare de den eneste begunstigede Samfundsklasse i Danmark, og at Husmændene og de, der kunde komme med ind under den Lov, havde Begunstigelser, som ingen andre Statsborgere havde, og at det var risikabelt, og at vi skulde tage os i Agt for det.

Men nu staa vi ikke mere paa bar Bund; vi have en Erfaring paa 23 Aar, og, som det blev oplyst af den ærede Forslagsstiller, nærme vi os i Jylland stærkt til at have 50,000 Interessenter — thi denne Sag er slaaet bedre an i Jylland end paa Sjælland, men maaske vil den nu foreslaaede Ændring bevirke, at man kommer mere med paa Øerne. Ovre i Jylland, hvor vi ikke have Serier i Kreditforeningerne, men Afdelinger — hvad Regeringen har tilladt os at have — har Sagen udviklet sig saaledes, at i den første Afdeling, som gaar til 1896, have alle Laantagere faaet konverteret; de ere en Afdeling for sig selv, og der ere vi komne saa vidt, at ingen af disse Interessenter, som have laant før 1896, længer svare noget til Reservefonden mere; saa stor er den bleven. Vi have en 12—1300,000 Kr. i denne Afdeling, og det varer saamænd ikke længe, inden man maa fyldestgøre Statutterne, som paa dette Punkt sige, at naar der er over 5 pCt. i Reservefonden, maa der tages Beslutning, med Regeringens Billigelse, om, hvorledes den overskydende Del skal anvendes. Foreløbig ere Pengene ovre i Jylland flydte saa rigeligt ind, og Tabene have været saa smaa, at alle, der have laant før 1896, intet svare til Reservefonden mere. Jeg ønsker at understrege dette, for jeg tvivler ikke om, at Tinget oven over i denne Sag stadig vil komme tilbage til Risikoen og fortælle, at det kan ikke gaa an. Men det, at de mangfoldige Tusinder i Nørrejylland, der have laant inden 1896, men efter 23 Aars Forløb ikke behøve at svare mere til Reservefonden, er Bevis for, at den økonomiske Status er saa god, som den kan forlanges. Der er jo endogsaa Udsigt til, at der om kortere eller længere Tid maa tages Beslutning om, hvorvidt de ligefrem skulle have Penge tilbage. Følgen bliver, at denne Afdelings Gæld synker stadig, og at Reservefonden, naar vi ikke have særlige Uheld, stadig vokser. Vi have omtrent 50,000 Kr. i Renter af Reservefonden, saa naar Tabene ikke ere særlig store, vil den stadig vokse. Den anden Afdeling, der er begyndt fra 1896, har allerede over ½ Million i Reservefonden. Jeg nævner